

La Humanitat

Any III : Núm. 418
Barcelona, dilluns, 13 març de 1933

Redacció i Administració: Ronda Sant Pere, 11, pral. : Telèfon 24646 i 24647
Impremta: Muntaner, 49 : Telèfon 31518

Fundador: LLUIS COMPANYS

Els senyors Prieto i Domingo a la Generalitat

Han estat invitats a dinar pel senyor Macià i han parlat breus moments amb els periodistes

Aprofitant l'estada a la nostra ciutat dels ministres d'Obres Públiques i Agricultura, senyors Prieto i Domingo, el President de la Generalitat els ha convidat a un dinar que ha tingut lloc aquest migdia, a la "Font del Lleó". Han assistit també a aquest àpat els consellers senyors Pi i Sunyer i Gasol, president del Parlament català, senyor Lluís Companys, el governador civil, senyor Claudi Ametlla, i l'alcalde de la ciutat, senyor Aiguader.

Cap a les dues del migdia, els senyors Prieto i Domingo, han estat al Palau de la Generalitat, on s'han reunit amb les altres personalitats i s'han dirigit en automòbils, cap al lloc on s'havia de celebrar l'acte esmentat.

Abans de marxar, els periodistes han tingut ocasió de parlar breus moments amb els afluïts ministres, els quals de bell antuvi, s'han excusat de fer cap manifestació, dient que ja havien parlat de la seva vinguda a Barcelona amb diversos informadors. A causa d'aquesta reserva ha estat quelcom difícil fer parlar dels afers d'actualitat, i especialment de la seva vinguda a Barcelona als senyors Domingo i Prieto.

El ministre d'Obres Públiques ha dit que ell subscriu totes les manifestacions que fes el seu company Domingo, per la qual causa, ha estat el ministre d'Agricultura el primer en ésser interrogat pels periodistes.

—Ens vol dir la causa de la seva vinguda a Barcelona —li han preguntat.

—Molt senzill —ha respost d'acord amb el senyor Prieto—. Com sigui que el senyor Carner, amb el qual ens uneix una estreta amistat, està malalt, vaig aprofitar la vinguda a Barcelona del ministre d'Obres Públiques i junts l'hem visitat.

—I de la coincidència de vostè amb el senyor Macià a la Garriga. Ens en pot dir alguna cosa?

—Efectivament, va ésser una coincidència que els puc assegurar que no fou provocada sinó purament casual.

—I de què es parlà?

—Parlàrem de tot, especialment de política. I no els estranyi això, car han de tenir present que el senyor Macià és president de l'Esquerra Republicana de Catalunya, partit que, com el radical-socialista, al qual jo pertanyo, està afiliat a la Federació d'Esquerres, per la qual causa, no té res de particular que ens poséssim d'acord amb la norma a seguir.

—Així, podem dir que l'entrevista de la Garriga va ésser de conciliació?

—Res d'això, el que passà entre el senyor Macià i jo no fou res més que un episodi electoral, del qual no se n'ha parlat més, car no val la pena.

—Els seus propòsits per a l'esdevenidor.

—Que segueixin governant les esquerres.

—La minoria radical-socialista, seguirà favorable al Govern?

—Naturalment, ja que això fou un acord de la reunió.

—Sembla que hi hagueren algunes discrepàncies...

—Fou un acord producte d'una votació que s'ha de respectar, encara que la votació hagués estat majoria únicament per un sol vot.

—Parlaren amb el senyor Macià de la política a seguir a les comarques tarragonines?

—No es parlà per a res d'això.

Aleshores un periodista ha preguntat al senyor Prieto si el seu viatge a Barcelona podia tenir relació amb el canvi d'algun ministre al Govern espanyol.

—Res d'això —ha respost el senyor Prieto— i crec que si es tractés d'aquest afer que vostè diu, no hauria estat jo l'indicat per a tramitar-lo.

—Ens pot dir quelcom relacionat amb el traspass de serveis d'Obres Públiques?

—Vostès no ignoren que hi ha una Comissió nomenada, i és ella la que en té cura.

—Però podria ésser que el Govern aprofités el seu viatge per a puntualitzar alguns afers relacionats amb aquella matèria?

—El Govern no té cap dificultat en aquests moments, i al ministeri d'Obres Públiques ja hi figuren persones que curen del Traspàs de Serveis.

Després d'aquestes paraules, el senyor Prieto ha dit als periodistes que no volguessin donar importància a un viatge que no obeeix a cap més mòbil que al de la malaltia del senyor Carner, i s'ha acomiadat, com també el senyor Domingo, dels periodistes, car el senyor Macià ja els esperava.

CARNET

Hi havien dos capitans bon xic famosos: el Gran Capitan, del qual són molt populars les "cuentas", i el capitan Centellas, del "Tenorio".

Ara, però, n'ha sortit un altre que ha fet oblidar els altres: el "capitan" Rojas.

Nosaltres, però, ens quedem amb els "altres".

Recordem una anècdota de la qual són protagonistes l'ex-rei i l'ex-duc d'Alba. No ve a tomb, però té gràcia i per això la publiquem.

Mr. Poincaré, l'ex-president francès, visitava el Museu del Prado. L'acompanyaven, fent de "ciceroni", l'ex-rei Alfons i l'ex-duc d'Alba, que és, segons diuen, molt entès en qüestions d'art.

Davant de moltes pintures, l'ex-duc d'Alba, explicava:

—Es tracta d'un avantpassat de Sa Majestat.

Les pintures eren retrats de Ferran VII, de Carles II, de Carles IV, de Maria Lluïsa, etc., i les paraules de l'ex-duc d'Alba no feien cap gràcia a l'ex-rei, que s'anava posant "mosca".

Fins que arribaren a la sala de Goya on hi han les dues Majas: la vestida i la nua. Tothom sap que fou una duquesa d'Alba la que serví de model a Goya. I tothom sap que la duquesa fou quelcom més que model del pintor.

Aleshores fou l'ex-rei qui, senyalant la "Maja desnuda" i l'ex-duc d'Alba, digué a M. Poincaré:

—Es tracta d'una avantpassat de "Sa Alteza".

Si, senyors: Merquiades Alvarez encara és viu. Però és un viu de la categoria de Garcia Prieto, cadàver des del tretze de setembre de 1923.

Per això quan dona fe de vida, la dona a intermitències.

Ara, amb motiu de Casas Viejas, el senyor Melquiades ha opinat. I és clar: ha opinat que el Govern, políticament, és responsable.

Es clar, és clar, senyor Melquiades!

I un llibre: "Goethe", d'Emil Ludwig.

L'atracament d'aquesta tarda

Quatre individus, pistola en mà, s'emporten 3,700 pessetes d'un cobrador, i mai en un dels seus perseguïdors

A un quart de quatre d'aquesta tarda s'ha registrat un altre atracament que ha costat la vida d'un home.

Segons les nostres notícies, a dos quarts de tres al carrer d'Arte, de la barriada del Guinardó, baixaren de l'auto taxi núm. 31.789, de la matrícula de Barcelona, quatre individus, els quals se situaren darrera d'una torre que fa cantonada al carrer de Llíria.

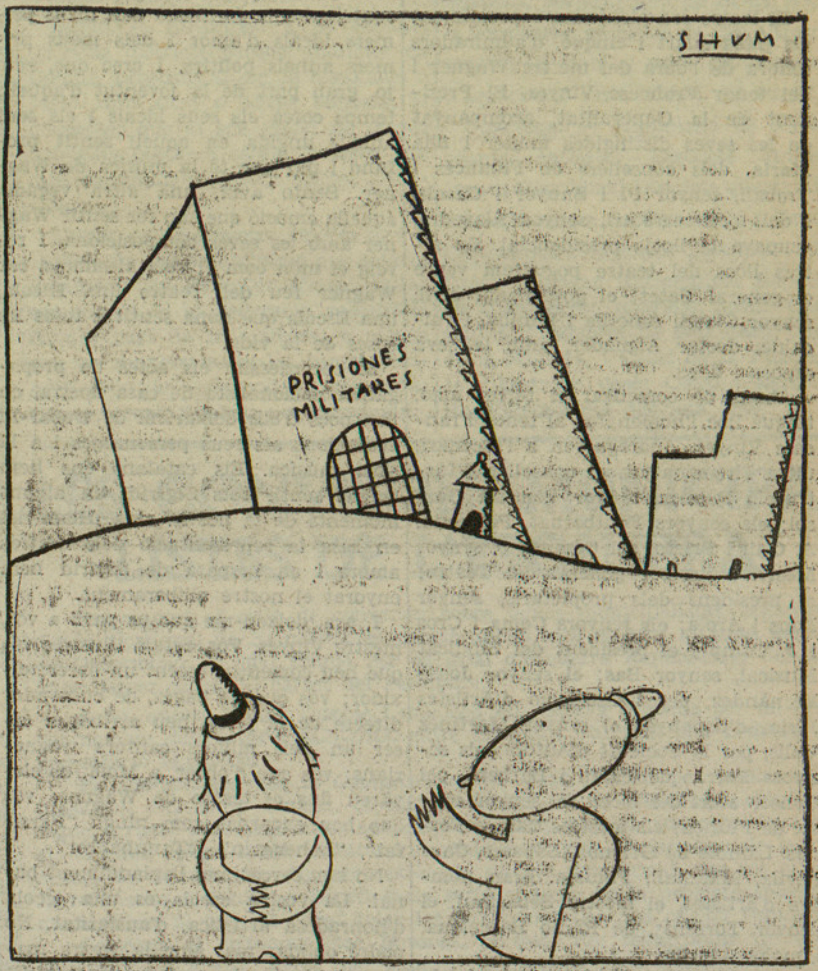
Els desconeguts en veure aparèixer el cobrador de la Mútua General de Segurs, Josep Segarra, li encanyonaren les pistoles, apoderant-se de tres mil set centes pessetes i desapareguent pels carrers.

Als crits d'auxili de l'atracat sortiren diversos veïns que perseguiren els atracadors als quals començaren a disparar.

A conseqüències dels trets ha resultat mort Lluís Sellé Soler, de quaranta anys, empleat del Banc Espanyol de Crèdit, i amb domicili al carrer d'Arte, núm. 89, d'aquella barriada.

Els veïns recolliren el desgraciat cobrador, el qual era ja cadàver en ingressar al dispensari d'Horta.

Fins aquests moments no es tenen notícies d'haver-se practicat cap detenció relacionada amb aquest atemptat.

—Per a qui l'obren, la presó? Per als monàrquics del 10 d'agost?

—No; l'obren per al republicà Menéndez.

ELS FETS DE CASAS VIEJAS

El dictamen.—La responsabilitat del Govern.—L'interès polític.—Manuel Azaña.—Moments de reflexió

Creiem equivocada la resolució de les Corts Constituents en ajornar, el darrer divendres, la discussió de l'informe de la comissió parlamentària per a atendre la demanda d'uns tinentes del cos d'assalt que volien declarar. Aquests militars podien haver declarat davant del jutge. La missió dels parlamentaris era completa. L'única cosa que calia era examinar l'informe i discutir-lo.

Es dolorós que hom pretengui fer d'aquesta qüestió una arma perillosa, de delicades conseqüències, per a servir petits interessos de partidisme polític.

Ha quedat provada, reconeguda per tothom i fora de tota suposició insidiosa l'absència del Govern en aquests lamentables esdeveniments. Tothom proclama que el Govern no havia donat les ordres criminals que es van executar. Això aclarit, quedava sols el deure d'aplicar severes sancions als qui són mereixedors d'elles. Però l'interès polític, l'ambició de grup, no es deixava prendre de les mans una ocasió tan propícia. Encara que sigui fent mal a la República; encara que sigui sembrant una llavor perillosa, l'estímul cec i irresponsable d'aquestes ambicions, farà la seva obra.

Es evident que tot el que succeeix ara és un elogi a la República. En altres èpoques aquest incident s'hauria liquidat tot seguit premiant els subordinats que assassinaren. Ara, la neta consciència de la República ho blasma i ho castiga. Els tribunals funcionen, i l'opinió pública, de les més humils esferes de la democràcia fins a les més altes del Govern, tots, tots, combreguen en un mateix sentiment d'indignació, de reparació i de justícia.

Però no ho voldran entendre així els enemics de la República. I, deslleials i injustos, es valdran d'aquests fets per a continuar la campanya contra ella. I d'ara endavant, quant al càstig d'avui serà escarment per tal que no es repeteixin demà, no podrà evitar-se que llavors la fantasia i la mentida s'ajuntin per a afeblir o per a embrutar la neta executòria republicana.

Hi ha, al Govern, homes dignes, i entre ells el seu cap Manuel Azaña, que s'ha convertit, pels seus mèrits, en el cabdill de les esquerres i el guaita de la Revolució. Es evident que aquest home fort, massís, a qui la República deu molt, moltíssim; aquest home triomfador, sever i recte, té molts enemics. Molts enemics als quals ha vençut. Quina ocasió tan magnífica, ara, per a atacar-lo, per a exasperar-lo! Els seus enemics saben que aquest governant, que té fama d'ésser un home fred, és, al fons, un home de gran sensibilitat. I que res no el pot entristir més que la possibilitat d'una crisi, xopa amb sang d'unes víctimes que foren assassinades essent ell president del Govern. Tot i que el país proclama que el Govern no és responsable, perquè no havia cursat aquelles ordres ni va tenir coneixement oficial dels fets.

Els interessos de la República resten ofegats per la passió. Els dictats de la lleialtat, també.

Serenitat de judici, atesa de mires, austeritat de conducta, tot això queda ofegat per la turbonada passional que, si no es detura, hi ha perill que ho comprometi tot.

Cal que els bons republicans d'una i altra banda reflexionem respecte aquestes coses. I singularment les figures representatives que tenen més gran responsabilitat i els qui hem de reconèixer una conducta generosa i abnegada al servei de la llibertat.

Els successos de Casas Viejas han d'ésser discutits i sancionats sense que ningú tracti d'aprofitar-los políticament fent-ne una plataforma per a escalar el Poder. La Cambra de diputats ha de vibrar, tota ella, a l'unison.

Més tard, en l'ample debat polític, que ha de sorgir immediatament, pot iniciar un nou tracte cordial entre les forces republicanes i obrir el camí a futures solucions de Govern.

Aquell que s'apartarà d'aquesta línia de captivenament, ja sigui per apassionament, ja sigui per obstrucció i rebeq, farà un tort evident als més alts interessos de la causa republicana.

Aquesta tarda quedarà redactat l'informe de la Comissió parlamentària que anà a Casas Viejas

Madrid, 13. — Aquest matí, a les onze, s'ha reunit novament la comissió parlamentària que anà a Casas Viejas. Ha pres declaració a sis tinentes del cos d'assalt. Les diligències han acabat a dos quarts de dues de la tarda.

Els comissionats han tornat a reunir-se a les quatre i han pres declaració a cinc oficials d'assalt.

La Comissió, la qual guarda gran reserva sobre les declaracions, continuarà demà les seves diligències i prendrà declaració als que no ho han fet encara, la majoria dels quals es troben absents. Tot seguit els comissionats redactaran l'informe que quedarà llest a darrera hora de la tarda. Probablement no serà llegit a les Corts fins a la sessió del dimecres.

L'ACTUACIO DEL JUTJAT ESPECIAL QUE INSTRUEIX EL SUMARI PELS SUCESSOS DE CASAS VIEJAS

Madrid, 13. — Al Palau de Justicia s'ha constituït aquest matí, el jutjat especial que instrueix el sumari pels successos de Casas Viejas.

El jutge ha pres declaració al coronel de Seguretat, senyor La Hoz; al tinent coronel d'Assalt, senyor Pangua, i als comandants del mateix cos, senyors Fantova i Serra.

Sembla que les declaracions han versat sobre les ordres rebudes per tal de reprimir el moviment a Casas Viejas, i segons hem pogut esbrinar, els declarants han manifestat que les ordres no foren cruels i il·legals, però que ho foren en termes de gran severitat.